

Милутин Ж. Павлов

ПАС ИЗГУБЉЕНОГ ЧОВЕКА

Милутин Ж. Павлов
ПАС ИЗГУБЉЕНОГ ЧОВЕКА

Издавач:

ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад

За издавача:

Зоран Колунџија

Уредник:

Зоран Колунџија

Рецензент:

Перо Зубац

Лектор и коректор:

Чедомир Лончаревић

Насловна страна:

Владимир Зубац

Техничка обрада корице:

Слободан Миражић

Припрема за штампу:

Агенција СВЕТИОНИК, Нови Сад

Штампа:

ТАМПОГРАФ, Нови Сад

ISBN 978-86-515-0941-7

Тираж 300.

СР

Милутин Ж. Павлов

**ПАС
ИЗГУБЉЕНОГ
ЧОВЕКА**

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад, 2014

*Сенком воћњак измеравам
земљи завештавам
дух и тело
Травом хуји
ваздушно опело
ћутим тајну у олуји
о вечитом јату
прах ме лута обојен у плаво
сат минуте броји
клатном по небеској мери
судба кроји
вечне ми залуте
кроз космичке двери*

ДРУМАРИНА

БЕЛИ ОДЛАЗАК

Глава друмом
трешња цвета белим умом
с књига скидам лишће свело
не чујем опело
селим гробље
на дну воде видим робље
са огњишта маску газим
и одлазим
да ме види светла риба
изнад глиба
чувам брижно икре моје
за веселе игре твоје
амо светла
с кукуриком зорног петла
да у мени
багрем бели цветом пени
за асталом
над винским бокалом
док наздрављам свима сени
када тамјан свеће
кроз ноћ плаву претвара у цвеће

ДРУМАРИНА

Ноћ у ситне сате
луња друмовима мојих слика
мотрим светиљку издалека
на коју ћу страну
није ми до гозбе прошле су ме теревенке
мој Анђеле брате
скидам маску са сопственог лика
Ноћ ми шаље писма нека
да залечи рану
у осмеху светле сенке
дођу речи слова да наплате
мој Анђеле брате

ХЛЕБ ЖИТНОГ ВЛАТА

У прочељу куће
на белом столу румене винске капи
цветале булке у бокалу
и венац житне влати
украј иконе свете
молитва у свануће

Беле коњске сапи
У сваком очевом вокалу
влат се злати
брашне пахуље у ројевима лете

И веју
тајном неба круњена житна зрна
наћве багрема цветају у тесто
и расте забат у хлебну кору
за кућна уста
док топли мириси зидове греју

И забели ноћ црна
кад отац прекрсти хлебни престо
да мраву и ближњем
огласи зору
да кућа
у сва сванућа
остане бела и ником пуста

**ЛИК
УСНУЛОГ
АНЂЕЛА**

Опет се ево бела јесен крили над мојом главом
усуд цветале руже
Облак јаше у огртачу плавом
пред сумрак када звезда метеорским падом
без фијука вреба снежни облик
уснулог анђела
Слутим зрео грозд у бокалу одбеглог вина
у име жедног овна
роговима сатне казальке тражим
Плачу весело ватрени рубини
у кубатури плаве собе без очнога вида
лишће увело веје
и црне птице сабласно круже
Крадом
лик
уснулог анђела
враћам из уклетих даљина
Кловна
из сна призивам
тугу да смехом блажим
у сенци вреба лицемер фини
и гестом речитог стида
увреде сеје
а живот бело веје
веје

БУЂЕЊЕ

Ватро
куда ћемо када дођу ноћне але
хоћемо ли снегом бели поход наћи
Чини ми се
ватро
птице су заспале
светлост је прошла
како се у пепелу снаћи
Јеси ли ме
ватро
у камену стисла
да ми искре сажимаш у крилате муње
Ватро
нема бола без светлосног смисла
Зри јабука жута
у мирису јесен дуње
Нема тмине
која звездом не мери даљине
ни даљине
без широке тмине
мрак облачи светлосне хаљине
Вечере су тајне покривене светлом
а у тамној сенци
мрак ме дави пертлом
ја се из сна будим
са ватреним петлом

СТАНИЦА БЕЛОГ СНА

На перону станице
у сну
осмех благ
из вагона веју латице бело
осмехом даљине кројим
Црни се кофер оранице
тихо отвара
узјахано широко поље небом галопира
слутим листалих бреза траг
у рагастову отворених врата
свећама читају опело
Занесен
душом и травом бојим
знано лице
који ли ме то походи маг
а вагон клопара
клопара
и губи му се траг

**УКРАЈ
ШТАФЕЛАЈА
ВИНСКОГ
ПЕЈЗАЖА**

*За ликовног чаробњака и мајстора
САВУ СТОЈКОВА
који потопом неба кваси равничарске увратине*

Још вина
валцером чарам ову ноћ за врбаке виолина
таласам Дунавом клавирске дирке
пијано пеним беле песме у крешенду плаве свирке
Вина
док течем тајне небеских висина
у име Светог Оца и Сина
јесен зимом слутим
а с пролећа
као нико
умем
златником воде лето да зажути
Има ме свуда
од дивљег шевара до кућног дувара
за брашно у наћвама
свилено
од багрема до дуда
и у воћњаку сочно се бројим
све што сликам овако широк
воденим сновима бојим

Ја сам на дну стаклених чаша
вода уклето наша
кунем се разгранатом делтом снопхватице
да никог не гледам као странца
свако моје свануће
плавилом звездану дугмад гланца

ЛИПА У ОСМЕХУ

ЈА ОВАКО – ТИ ОНАКО С ТРЕШЊОМ БЕЛОГ ЦВЕТА

Трешња граном на столу зелена
бели су минути
док ми небо твоје очи слуги
И знам куда срљам куда летим
Сву ноћ светлост у прозору жути
као неверна сена
нећу с тугом тебе да се сетим

Луди ритам кружи
пуним срцем весело се пени
на руменој ружи
плешу влади блудних трава
маслачак у мени
чија ли ме тајна ове ноћи спава
ватром кроз јесени
пољубац без листа
губиш се у мени

У кошуљи мушкој сад је мирис траве
лутају звоници
топли ветар винске чаше брише
ноћ се броји звездама у мраве
На станици
кофери су празни
ја сад љубим – можда никад више
походе ме утваре по казни

А кад трешња бело у цвет зађе
походи ме одајама редом
да пустињу ватром у песак растачем
нек' се нађе
и круг кредом
тамо где урлају звери
млечну тајну звезданих ми шума
љуби ме по казненој мери
отвореног ума

Ако будем украј друма сенка на камену
јабуке ћу зреле брати звуком
у воћњаку
да ме нема у времену
небо ћу ти из облака померити руком
а ти гледај шта ћеш у семену
док ће лето с ватром по травњаку

Са цветалом трешњом у облаку пене
биће јесен
са мношћем ил' без мене
наше собне сенке биће померене жуто
клатиће се зидом
звона сетна
с тајним белим стидом
отворићеш врата широм забринуто
успомено цветна